

Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Társasági száma: IV/1601-2/2023		
Kérelmezett: 2023. SZEPTEMBER 25.		
Érkezés módja		
POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 1	Kezelőiroda: <i>clu</i>

A Tisztelt Alkotmánybírósághoz

h.sz.: IV/1601-1/2023

hiánypótlás@mkab.hu

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Miskolci Törvényszék - 10.P.20.323/2022/24.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Ítéltábla – Pf.II.20.057/2023/7.

Felek és per ideje alatti képviselők:

a dr. Szepesházi Péter ügyvéd [redacted]
[redacted] felperes

Per tárgya: kártérítés megfizetése

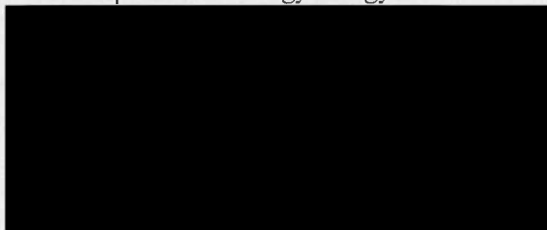
Alkotmányjogi panasz egységes szerkezetben a hiánypótlással (vastagított dőlt betűvel a lényeges új tartalom)

Indítványozó: Darab Ferenc Felperes

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott **Darab Ferenc felperes** ([redacted]) indítványozó jogi képviselőnk
Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd (s [redacted]
[redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
[redacted]) ügyvéd útján [redacted]

Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd

[redacted] ügyvéd által képviselt [redacted]
[redacted] ellen **kártérítés megfizetése iránti** perében
korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd
[redacted]
[redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
[redacted] ügyvéd **útján** az alábbi

***alkotmányjogi panaszt egységes szerkezetben a hiánypótlással
(vastagított dőlt betűvel a lényeges új tartalom)***

terjesztem elő.

NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK KÖZZÉTÉTELÉRŐL

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

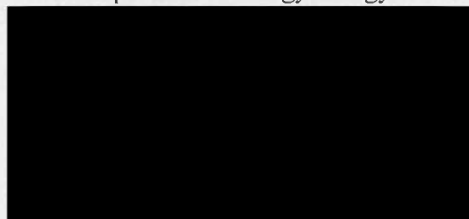
teszem:

Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

hozzájárulok / nem járulok hozzá

KÉRELEM

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem felperessel érintett eljárásban hozott elsőfokú bírósági ítélet, Miskolci Törvényszék 10.P.20.323/2022/24. számú ítélete és a másodfokú bírósági ítélet, nevezetesen a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.057/2023/7. számú jogerős ítélete, Magyarország Alaptörvényébe -a XV. cikke (1) bekezdése első mondatába (törvény előtti egyenlőség), valamint XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, bírósághoz fordulás joga az önkényes mérlegelés tilalmára is figyelemmel, törvényes bíróhoz való jog) és (7) bekezdésébe (jogorvoslathoz való jog) és XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését és azokat semmisítse meg - olyan iránymutatással, hogy az elsőfokon eljáró bíróságot új

eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (2016. évi CXXX. tv. (úPp.) 427. § (2) bekezdése c.) pontja) a jelen alkotmányjogi panaszban írtakkal egyező kötelező utasítással.

MELLÉKLETEK

Az iratokat, így az első- és másodfokú ítéleteket, a meghatalmazást az elsőfokú bíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé. *K/1 alatt csatolom jogi képviselőm meghatalmazását.*

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Rendes jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem. Természetesen az elsőfokú ítélet ellen fellebbeztem. Felülvizsgálati eljárásnak nincs helye (úPp. 408. § (2) bekezdése, BH 2022.2.45: Kúria Pfv. IV. 20.932/2021/2 I. pontja). A jogerős ítéletet 2023. május 10-én vettem kézhez.

ÉRINTETTSÉG

A támadott határozatok eljárásaiban felperes voltam.

TÉNYÁLLÁS

A megállapított tényállás összefoglaló jelleggel:

A felperes 39.199.000,- forint kártérítés megfizetése iránt terjesztett elő keresetet az alperessel szemben. A kereseti tényállítása szerint ő és házastársa Angliába járnak és jártak ki dolgozni, hogy a magyarországi lakhatási költségeiket és a magyarországi nézetük szerint visszaélészerű tartozásukat fizetni tudják. Magyarországi tartózkodásuk a gyermekük, [REDACTED] ingatlanában biztosított, ami a bejelentett tartózkodási helyük, ez pedig a [REDACTED] [REDACTED] szám alatti ingatlan. Előadásuk szerint 2020. október 28. napján Angliából történő hazatérését követően a felperest a kormány által kötelezően előírt házi karanténba utalták az ekkor hatályos jogszabályok szerint a kötelező 10 napos időtartam 2020. november 6. napján telt volna el. Nyilatkozott arra, hogy gyermekükkel szemben végrehajtási eljárás volt folyamatban, amely eljárásban az ingatlan lefoglalásra, majd árverés eredményeként az alperes részére értékesítésre került. A végrehajtást kérő és a bírósági végrehajtó azonban a jogszabályok megsértésével lerövidítették a kötelező házikarantén idejét és 2020. november 4. napján sor került az ingatlan kiürítésére és az alperes részére történő birtokbaadásra. A kereseti tényállítás szerint a helyszínen jelenlévő végrehajtó tisztában volt azzal, hogy a végrehajtás alatt álló ingatlanban az adós szülei élnek, a kilakoltatás alkalmával a felperes jelen volt. A végrehajtó felhívta az árverési vevő alperest arra, hogy az ingatlanban található ingóságokat 60 napig őrizze meg, azonban az alperes ezen őrzési kötelezettségének nem tett eleget, nem biztosította a felperes számára az ingóságok elszállítását. A felperes keresetlevelében részletesen nyilatkozott arra, hogy hány alkalommal és milyen formában kereste meg a végrehajtót, illetve az alperest az ingóságok elszállítása érdekében, de minden esetben eredménytelenül.

A felperes keresetlevele mellékleteként csatolta azt az ingólistát értékmegjelöléssel ellátva, amely állítása szerint az ingatlanban volt a kilakoltatás alkalmával és ezen ingóságok értéke megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén.

.AZ ELSŐFOKÚ ELJÁRÁS

A felperes kereseti kérelmében tehát kérte, hogy a bíróság 39.199.000,- forint kártérítés megfizetésére kötelezze az alperest.. A felperes hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:518. - 522. §-ában, valamint az 527., 532. és 533. §-ában írtakra. Felhívta a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 182. §-ában és 182/A. §-ában írtakat. Majd a törvényszéknek a 2022. november 7. napján megtartott perfelvételi tárgyaláson tett anyagi pervezetését követően (17. sorszám alatti jegyzőkönyv, 2-3. oldal) utalt a Vht. 184/A. § (13) bekezdésében írtakra is.

Az alperes „végső formájában fenntartott ellenkérelmében (24. sorszám alatti jegyzőkönyv) a felperes keresetének elutasítását kérte jogalapjában és összecszerűségében is vitatva azt. Elsődleges hivatkozása szerint a Vht. 182. § (1) és (2) bekezdése alapján nem állt fenn az ingóságok őrzési kötelezettsége, tekintettel arra, hogy a felperes, mint a végrehajtási eljárás kötelezettjének képviselője az ingatlan birtokbaadásakor jelen volt; másrészt a felperes nyilatkozata szerint ő maga, illetve felesége volt az ingóságok tulajdonosa, következésképpen az ingóságok tekintetében rendelkezésre jogosult személy. Másodlagosan előadta, amennyiben a bíróság elsődleges érvelését nem fogadná el, úgy a 60 napos őrzési kötelezettsége 2021. január 2. napjával eltelt és sem a kötelezett, sem a felperes nem kereste ezen időtartam alatt az ingóságok elszállítása érdekében. Harmadlagosan vitatta az ingóságok értékét, s ez által a kártérítés összecszerűségét is. Az alperesi érvelés szerint az ingatlanban ott maradt ingóságok értékkel nem bíró tárgyak voltak”.

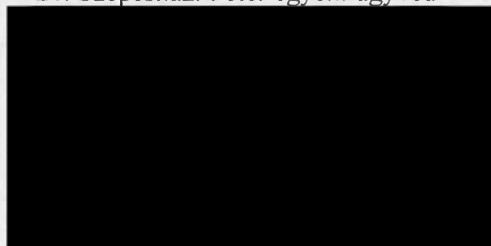
Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000.- forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

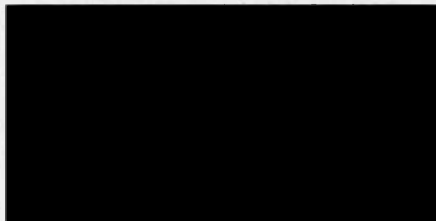
A másodfokú bíróság a fellebbezést alaptalannak találta.

„Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Vht. 182. § (1)-(2) bekezdésének előírásai csak abban az esetben alkalmazandóak, ha az ingatlan kiürítésére, átadására irányuló eljárás során az adós (kötelezett) vagy képviselője nincsenek jelen. Amennyiben az adós vagy képviselője a végrehajtási cselekmény foganatosítása során jelen van, úgy a végrehajtó a PK 291. számú állásfoglalás szerint köteles eljárni; a végrehajtást kérőt vagy árverési vevőt az ingóságok őrzésének kötelezettsége nem terheli.... Az ítélőtábla annak sem tulajdonított

jelentőséget, hogy a helyszíni eljárásról készült jegyzőkönyvben a felperest feltüntették és azt aláírta, mivel a Vht. 35. § (2) bekezdés a) pontja szerint a jegyzőkönyv kötelező tartalma a jelen lévő, adóssal együtt lakó nagykorú családtag feltüntetése (ide értendő a birtokba adandó ingatlanban az adós jogán élő nagykorú családtag akkor is, ha maga az adós nem él életvitelszerűen az ingatlanban); a Vht. 35. § (3) bekezdése szerint ezen személy a jegyzőkönyvet is aláírja. A perbeli jegyzőkönyv kifejezetten rögzíti is, hogy a felperes az adós apja, a jegyzőkönyv szerint nyilatkozatát is e minőségben tette. Az elsőfokú végzésben foglaltak szerint nem állapítható meg, hogy a végrehajtó a felperest maga is az adós képviselőjének tekintette volna, hiszen ebben az esetben az árverési vevő 60 napos őrzési kötelezettségének megállapítására nem kerülhetett volna sor. Önmagában azonban az sem keletkeztetne képviseleti jogot, ha a végrehajtó ténylegesen képviselőnek tekintette volna a felperest.... Az elsőfokú bíróság által felhívott PK 292. számú állásfoglalást pedig éppen az indokolta, hogy ha az adós (kötelezett) ingatlanban lakó családtagjaival szemben nem indul végrehajtás, így a végrehajtási eljárásban nem minősülnek félnek. Az állásfoglalás maga is a végrehajtásban adósként (kötelezettként) részt vevő fél kötelezettségeként állítja ezen személyek ingatlanból való kiköltözésének biztosítását; amennyiben ez nem történik meg, az adóssal szemben van lehetőség a Vht. 174. § szerinti eszközök alkalmazására, így pénzbírság kiszabására is. A PK állásfoglalásból nem következik, hogy az adós jogán az ingatlanban lakó személyt, szívésségi lakáshasználót a végrehajtási eljárásban az adós jogai és kötelezettségei illetnék meg; a végrehajtás alanya továbbra is kizárólag az adós (kötelezett). A PK állásfoglalásból nem következik az sem, hogy az együtt lakó családtag meghatalmazás nélkül is az adós képviselőjének minősülne....Mindezek alapján az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a felperes az ingatlan birtokba adására irányuló eljárás során nem az adós képviselőjeként volt jelen, a végrehajtó a Vht. 182. § (1)-(2) bekezdései alapján az alperest őrzési kötelezettség terhelte.... Mivel az adós részére az ingatlan kiürítésére már a birtokbaadás iránti eljárást megelőzően is kellő idő biztosított, abban az esetben, ha az eljárás során jelen van, ingóságairól maga köteles gondoskodni. A Vht. 182. § (2) bekezdése garanciális okból arra az esetre írja elő a végrehajtást kérő, illetve árverési vevő őrzési kötelezettségét, ha a kényszerconstrukció fogatosítása során a kötelezett vagy képviselője nincs jelen. Egyidejűleg meghatározza az őrzési kötelezettség határidejét, és akként rendelkezik, hogy annak elteltét követően az árverési vevő az ingóságok további őrzését megszünteti és azok megsemmisítése vagy hulladékként való átadása iránt intézkedik. A Vht. kifejezett rendelkezésére tekintettel tehát az őrzési kötelezettség lejártát követően a végrehajtást kérőt, árverési vevőt az ingóságokkal kapcsolatosan semmilyen további kötelezettség nem terheli, a jogszabály felhatalmazása folytán rendelkezhet azok megsemmisítéséről. Habár ez nyilvánvalóan az adós vagy az ő jogán az ingatlanban lakók részére kárt okoz, ez esetben - ahogyan az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette - a kártérítési felelősség egyik konjunktív feltétele, maga a jogellenesség hiányzik. A felperes fellebbezésében a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütköző módon hivatkozott arra, hogy az alperes az ingóságokat zsákokban még a törvényi 60 napos határidő lejártá előtt az utcára tette és emiatt köztisztaság megsértése miatti bírságot kapott, ezért ezen hivatkozása nem volt figyelembe vehető. Ahogyan az alperes fellebbezési ellenkérelmében erre helytállóan rámutatott, a felperes ezen előadását nem is bizonyította. A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján

így tényként az volt megállapítható, hogy az alperes a Vht. 182. § (2) bekezdésében írt 60 napon belül gondoskodott az ingóságok megőrzéséről.... A Vht. 182. § (2) bekezdésében megállapított 60 napos őrzési kötelezettség ugyan az adós és az árverési vevő megállapodása esetén meghosszabbítható - hiszen ez esetben maga az árverési vevő vállal kötelezettséget a törvényi határidőn túli őrzésre - azonban megállapodás hiányában az árverési vevő az ingóságok további őrzésére nem kötelezhető. Az alperes az ingóságok megőrzésére a törvényben írt határidőn túl a felperes által felhívott, a Ptk. 1:3. §-ában foglalt jóhiszemű és tisztességes eljárást elváró generálklauzula alapján sem volt köteles. Az alperest a felperes személyes előadása szerint sem tájékoztatták előzetesen arról, hogy az ingóságokat 2020. november 23. napján kívánják elszállítani, ennek meghíúsulása tehát az alperes terhére nem róható. A perben a felperes nem bizonyította, hogy az őrzési időn belül az alperest tájékoztatta volna az ingóságok elszállításának akadályáról. Ezt követően ugyan még az őrzésre előírt 60 napon belüli, 2020. december 23. napi keltezéssel ellátva [REDACTED] ügyvéd az alperest is tájékoztatta arról, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága területéről induló polgári légi járművek leszállási tilalmáról szóló 623/2020. (XII.21.) számú Kormányrendelet bizonytalan időre meghíúsította hazatérését Nagy-Britanniából, és kérte az ingatlan kiürítésére vonatkozó határidőnek a Kormányrendelettel elrendelt tilalom megszűnéséig történő meghosszabbítását és az ingóságok megőrzésének biztosítását. Azt azonban a felperes nem bizonyította, hogy azt az alperes az őrzési időn belül ténylegesen kézhez vette, hiszen az átvételét igazoló tértivevényt nem csatolta, ellentétben az önálló bírósági végrehajtó részére ugyanezen a napon feladott küldeménynel. Hangsúlyozza továbbá az ítéletábra, hogy a felperesek csatolták a szintén alperesnek címzett azon levelet is, amelyben már azt kérték, hogy az ingatlan kiürítésére 2021. január 27-én 9.00 órától 2021. január 28. napján 16.00 óráig biztosítson lehetőséget. Ezen levél a keltezése szerint az előzővel egy napon, tehát 2020. december 23. napján kelt, azt azonban csak 2021. január 15. napján adták postára. A két levél azonos keletkezési ideje, de eltérő tartalma alapján az a következtetés vonható le, hogy a felperes célja ezekkel a jogszabály által előírt kiköltözési és ingatlan kiürítési kötelezettség további elhúzása volt, azokból épp a felperes rosszhiszemű eljárására lehet következtetni. Hangsúlyozza továbbá az ítéletábra, hogy a perbeli ingatlant az alperes árverés útján 2017. november 2. napján vásárolta meg, 2020. március 16. napján tulajdonjogát az ingatlannyilvántartásba is bejegyezték, annak tényleges birtokbaadására azonban csak 2020. november 4. napján került sor; már ezen időpontig is kellő idő állt az adós, illetve a felperes rendelkezésére ingóságai elszállítására. Az eljáró önálló bírósági végrehajtó az ingatlan birtokbaadására számos időpontot tűzött ki, amelyek a felperes és házastársa magatartása miatt hiúsultak meg, a Kazincbarcikai Járásbíróság 2020. október 30. napján meghozott 0503-9.Vh.0863/2020/4. szám alatti végzésével az adóst a kiürítési kötelezettség elmulasztása miatt 500 000 forint rendbírsággal is sújtotta. A Ptk. 1:3. §-ában rögzített általános és objektív zsinórmérték alapján sem volt ezért elvárható az alperestől, hogy a törvényben előírt kötelezettségét hosszabb ideje nem teljesítő felperes ingóságait a törvényi határidőn túl is őrizze. A Vht. 182. § (2) bekezdése egyértelműen rögzíti azon határidőt, melyen belül a kötelezett, illetőleg az ingatlanban a kötelezett jogán tartózkodó személyek az ingóságok elszállítását kötelesek megoldani, ennek bármely okból történt elmulasztása esetén vállalják az ingóságok

megsemmisítésének veszélyét. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a felperes az ingóságok elszállítására irányuló kötelezettségét Magyarországon tartózkodó hozzátartozója (így az adós) vagy meghatalmazott útján is teljesíthette volna, annak nem képezte elháríthatatlan akadályát, ha hazautazása átmenetileg nem volt lehetséges. Az őrzési kötelezettség lejártát követően az alperes jogszerűen, a Vht. 182. § (2) bekezdésében adott felhatalmazással élve járt el, amikor az ingóságokat hulladékként kezelve elszállította, ezen károkozás jogszerű volt, jogellenesség hiányában az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a kártérítés további feltételei fennállásának a vizsgálata ezért indokolatlan...”

BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ JELLEG:

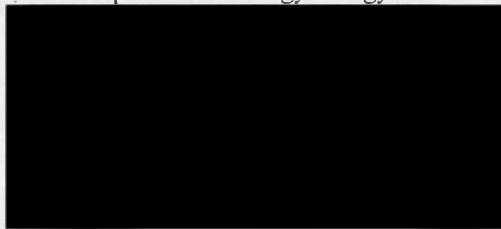
Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése fogalmilag, minden esetben tehát a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennem ehhez, hogy az érdemi döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés-sorozat.

A kereset alaposságát is igazoló *következő pontbeli* („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek figyelembevételével *az A., B., C. pontban idézett bírósági következtetések, elbírálás kapcsán* kedvezőbb helyzetbe hozta volna a felperest, pernyertes lett volna a megőrzési kötelezettség igenelésével.

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközés azért következett be, mert a pervesztesség az ingók birtoklásának, tulajdonának elvesztésével (vissza nem szerzésével) a és befolyásolta a perköltség-teljesítési kötelezettséget, ezek végrehajthatóságát, a vagyoni hátrány pedig sérti a tulajdonhoz való jogot. *Ez az alábbi D.) pontban írt következtetése alkotmányjogi panaszomnak szoros összefüggésben az A., B. és C.) pontnak.*

A fenti és alábbi indokolásomnak meg nem felelő első- és másodfokú bíróság értékelés, jogi és ténybeli következtetés mindegyike kirívóan iratellenes, kirívóan alulindokolt megváltoztatásuk nem sérti az alkotmánybírósági quasi alkotmányos felülmérlegelés tilalmát.

Mindezt kértem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem felperessel érintett eljárásban hozott elsőfokú bírósági ítélet, Miskolci Törvényszék 10.P.20.323/2022/24. számú ítélete és a másodfokú bírósági ítélet, nevezetesen a Debreceni Ítélőtábla Pf.II.20.057/2023/7. számú jogerős ítélete, Magyarország Alaptörvényébe -a XV. cikke (1) bekezdése első mondatába (törvény előtti egyenlőség), valamint XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, bírósághoz

fordulás joga az önkényes mérlegelés tilalmára is figyelemmel, törvényes bíróhoz való jog) és (7) bekezdésébe (jogorvoslathoz való jog) és XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését és azokat semmisítse meg - olyan iránymutatással, hogy az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (2016. évi CXXX. tv. (úPp.) 427. § (2) bekezdése c.) pontja) a jelen alkotmányjogi panaszban írtakkal egyező kötelező utasítással.

A bíróságok túllépték a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságot (A.-C.). Az önkényes mérlegelés tilalma sérült. Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve ezekkel összefüggésben (7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG MIBENLÉTE TÉTELESEN:

Az önkényes mérlegelés tilalmát az alábbi bírósági következtetések sértik, annyiban összefoglaló jelleggel, de lehetőség szerint tételelesen, hogy önkényes döntéseknél az ok-okozati lánc minden eleme önkényes, ha nem is önmagában:

A./ Ha ugyanis az Ítéletábra szerint „...A perben a felperes nem bizonyította, hogy az őrzési időn belül az alperest tájékoztatta volna az ingóságok elszállításának akadályáról. Ezt követően ugyan még az őrzésre előírt 60 napon belüli, 2020. december 23. napi keltezéssel ellátva dr. [REDACTED] ügyvéd az alperest is tájékoztatta arról, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága területéről induló polgári légi járművek leszállási tilalmáról szóló 623/2020. (XII.21.) számú Kormányrendelet bizonytalan időre megghiúsította hazatérését Nagy-Britanniából, és kérte az ingatlan kiürítésére vonatkozó határidőnek a Kormányrendelettel elrendelt tilalom megszűnéséig történő meghosszabbítását és az ingóságok megőrzésének biztosítását. Azt azonban a felperes nem bizonyította, hogy azt az alperes az őrzési időn belül ténylegesen kézhez vette, hiszen az átvételét igazoló tértivevényt nem csatolta, ellentétben az önálló bírósági végrehajtó részére ugyanezen a napon feladott küldeménnyel.”.

Akkor a felperes felhívja a figyelmet jelen alkotmányjogi panaszában arra, hogy közreműködési kötelezettség terheli a végrehajtót éppen ezen utóbbi bizonyítottan kézbesített levél alapján és elemi logikai következtetés, hogy a biztosítékként feladott alperesnek szóló levéllel együtt ennek elegendőnek kell lennie az ingóságok megőrzéséhez olyan speciális körülmények között, mint amilyen a koronavírus járvány volt, ráadásul konkrétan az alperes a meg nem érkezést nem állította. **Továbbá a feladás is igazolt volt és nem érkezett vissza a küldemény a feladóhoz. A ténszerűséggel szembeni bírói mérlegelés nem megengedett, a fekete nem fehér.**

Ez sem esik tehát az alkotmányos bírói független, szabad mérlegelés elvébe sem, azt átlépi, önkényes mérlegelést valósít meg az eljáró bíróságok részéről.

A 6/1998 AB határozat, a 28/2013. AB határozat megerősíti a fentieket, az azokban írt következtetések, elemzések alaposak és alátámasztják kérelmem. A 7/2013 és a 30/2014 AB határozat alapján – bár nem alkotmányellenes önmagában a bizonyítás valamilyen szabályozása, korlátainak inkorporálása – de nagy szabadságot ad a körben az Alkotmánybíróságnak, hogy a mikénti teljesítése ezen elvnek alkotmányellenes eredményre vezetett-e.

A felperes indítványozó álláspontja szerint Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a jogszabályok, így az eljárási jogszabályok a Pp.-nek és Alaptörvénynek megfelelő alkalmazását. A bíróságnak a Pp. és az Alaptörvény alapján is köteles volt az ügyre vonatkozó indítványokat és észrevételeket kellő alapossggal megvizsgálni és ezek értékeléséről az ügyre vonatkozó határozatban számot adni – méghozzá alulindokolás nélkül.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog, érdemi jogorvoslathoz való jog, önkényes mérlegelés tilalma) sérült.

B./ Továbbá amikor „...hangsúlyozza továbbá az ítélőtábla, hogy a felperesek csatolták a szintén alperesnek címzett azon levelet is, amelyben már azt kérték, hogy az ingatlan kiürítésére 2021. január 27-én 9.00 órától 2021. január 28. napján 16.00 óráig biztosítson lehetőséget. Ezen levél a keltezése szerint az előzővel egy napon, tehát 2020. december 23. napján kelt, azt azonban csak 2021. január 15. napján adták postára. A két levél azonos keletkezési ideje, de eltérő tartalma alapján az a következtetés vonható le, hogy a felperes célja ezekkel a jogszabály által előírt kiköltözési és ingatlan kiürítési kötelezettség további elhúzása volt, azokból épp a felperes rosszhiszemű eljárására lehet következtetni. ... A Ptk. 1:3. §-ában rögzített általános és objektív zsinórmérték alapján sem volt ezért elvárható az alperestől, hogy a törvényben előírt kötelezettségét hosszabb ideje nem teljesítő felperes ingóságait a törvényi határidőn túl is őrizze. A Vht. 182. § (2) bekezdése egyértelműen rögzíti azon határidőt, melyen belül a kötelezett, illetőleg az ingatlanban a kötelezett jogán tartózkodó személyek az ingóságok elszállítást kötelesek megoldani, ennek bármely okból történt elmulasztása esetén vállalják az ingóságok megsemmisítésének veszélyét. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a felperes az ingóságok elszállítására irányuló kötelezettségét Magyarországon tartózkodó hozzátartozója (így az adós) vagy meghatalmazott útján is teljesíthette volna, annak nem képezte elháríthatatlan akadályát, ha hazautazása átmenetileg nem volt lehetséges. Az őrzési kötelezettség lejártát követően az alperes jogszerűen, a Vht. 182. § (2) bekezdésében adott felhatalmazással élve járt el, amikor az ingóságokat hulladékként kezelve elszállította, ezen károkozás jogszerű volt, jogellenesség hiányában az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Helytállóan rögzítette az

elsőfokú bíróság, hogy a kártérítés további feltételei fennállásának a vizsgálata ezért indokolatlan”.

Akkor jelen alkotmányjogi panaszomban azt kell kiemelnem, hogy a felperesi rosszhiszeműség rögzítése egészen elképesztő olyan körülmények között, amikor az alperes ellen több befejezett és folyamatban lévő büntetőeljárás indult és ráadásul végrehajtásokkal összefüggő visszaélés miatt, a Völner-Schadl-ügy sem hagyható ki a számításból. Ilyen körülmények között a legális kiskapuk használata nem felróható, a felelős járványvédelmi magatartás se megkérdőjelezhető.

Az az alperesi elvárhatóságot nem annulálja tehát semmilyen volt felperesi rosszhiszeműség.

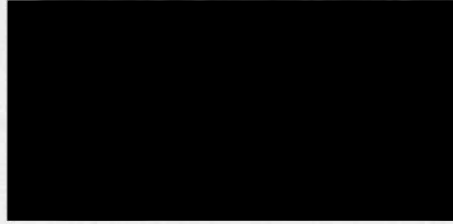
Ez sem esik tehát az alkotmányos bírói független, szabad mérlegelés elvébe sem, azt átlépi, **önkéntes mérlegelést valósít meg. Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdése (tisztesseges eljáráshoz való jog, érdemi jogorvoslathoz való jog) sérült.**

A felperes indítványozó álláspontja szerint Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a jogszabályok, így az eljárási jogszabályok a Pp-nek és Alaptörvénynek megfelelő alkalmazását. A bíróságnak a Pp. és az Alaptörvény alapján is köteles volt az ügyre vonatkozó indítványokat és észrevételeket kellő alaposítással megvizsgálni és ezek értékeléséről az ügyre vonatkozó határozatban számot adni – méghozzá alulindokolás nélkül.

C./ Önkényesen és nyilvánvalóan téves az is, hogy a „...felperes fellebbezésében a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütköző módon hivatkozott arra, hogy az alperes az ingóságokat zsákokban még a törvényi 60 napos határidő lejárta előtt az utcára tette és emiatt köztisztaság megsértése miatti bírságot kapott, ezért ezen hivatkozása nem volt figyelembe vehető. Ahogyan az alperes fellebbezési ellenkérelmében erre helytállóan rámutatott, a felperes ezen előadását nem is bizonyította.....”.

A felperesi meg nem őrzésre irányuló általános állítás tényszerű cáfolata hiányzott az alperes részéről (a jogszerűen fennálló kötelezettségét tagadta csak), így nem is kellett bizonyítani ezen előadást. **A Pp. 266. § (1) bekezdése súlyos sérelmét** valósította meg a másodfokú bíróság ezen következtetéseivel. **Árulkodó az is, hogy a „hulladékként kezelés” sem volt vitatott**, mint az a B.) pontbeli idézetből is kiderül. Továbbá azért sem volt a felelős őrzés hiánya kétséges, mert ezen keresetlevélbeli tényeket se cáfolta az alperes: „A rendőrség nem zárta le a lakás, hanem egy férfi – akit feltételezhető alperes vitt az ingatlanba (a rendőrség számára ismert személy), ott lakott életvitelszerűen a felperes és neje személyes dolgai között, amíg felperes és felesége Angliában tartózkodtak. ...a birtokba adást követően a fent említett bajuszos férfi felperes bútorait elszállíttatta más helyre, a kanapét kirakta az erkélyre, ahol ázott. Fényképet F/4.sorszám alatt csatolunk a felelős őrzésnek nem tekinthető állapotokról...”.

Alperesi tagadás-hiány (részleges tagadás-hiány) mégsem került értékelésre.

Ez sem esik tehát az alkotmányos bírói független, szabad mérlegelés elvébe sem, azt átlépi, önkényes mérlegelést valósít meg a bizonyítási eljárással és a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban. Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog, érdemi jogorvoslathoz való jog) sérült.

A bíróságok túllépték a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságot (A.-C.). Az önkényes mérlegelés tilalma sérült.

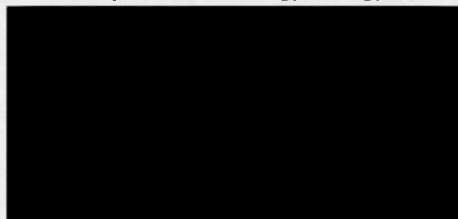
Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve

ezekkel összefüggésben (7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

Könnyű belátni hogy az eljáró bíróság (A-C) nem létező mérlegelési szabadságot teremtett magának és contra legem jogellenesen döntött. A jogszabály egyenes, teljesen világos tartalma nem írható felül, a kétséges, általános tartalom adott esetben értékelhető a nyelvtani értelmezéstől eltérően, itt azonban erről szó sem lehet(ett volna). A mérlegelés önkényessége nem kétséges. A tisztességes eljáráshoz való joggal való kapcsolata az önkényes mérlegelésnek nem vitatott a Strasbourg-i gyakorlatban sem, nincs ezért sem szükség a jogsérelem alkotmányos alapjoghoz kapcsolódásának külön bizonyítására, az evidens összefüggés részletes bemutatására.

D./ Mindegyik bírósági ítélet és az eddig a jelen pontnál („Alaptörvény-ellenesség tételeken”) felsoroltak mindegyike értelemszerűen sértette az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog), hiszen a pervesztesség befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettséget, ideértve a perköltség-teljesítési kötelezettséget, ezek végrehajthatóságát, s ideértve az ingók további – megőrzés esetére – történő birtoklását, tulajdonlását, az ezekkel járó vagyoni hátrány pedig sérti a tulajdonhoz való jogot, ezt az összefüggést egy hiánypótlásra felhívás teljesítése esetén sem szükséges bővebben kifejteni, hiszen evidenciák magyarázása a Tisztelt Alkotmánybíróság felfogóképessége megkérdőjelezése hamis látszatát nyújtaná.

Végül:

Egyik (A./-D./) alkotmányos megsértett jog szükséges, arányos, objektív, ésszerű korlátozása sem merült fel egyik támadott határozatban sem, nem mentesül egyik sem az alkotmányértés alól ezen az alapon sem (Strasbourggi szükségességi-arányossági tesztre utalok), erre az eljárt bíróságok sem utaltak, ezért mélyebb és részletesebb elemzésre sincs szükség e vonatkozásban.

JOGI ÉRVELÉS HOSSZABBAN ÉS ÁLTALÁNOSABBAN:

A támadott határozatok az alábbiak szerint nem csak jogszabálysértőek, de alkotmányellenesek:

Az Alaptörvény-ellenességet megalapozza, hogy **az önkényes mérlegelés tilalma** az előbbieik körében súlyosan sérült a következő indokok miatt önmagában és együttesen értékelve is.

„A bírósághoz való fordulás alapvetőjoga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, »elszenvedői« a bírósági eljárásnak. **Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.**” Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul” [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

Az önkényes mérlegelés a felperesnek az EJEE 6. cikkét és az Alaptörvény bekezdésében biztosított jogait is sérti. Ezzel kapcsolatban merül fel az, hogy ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala*

kontra Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

Az indokolt bírói döntéshez való jog tekintetében az alábbi EJEB-jogesetekre hívom fel a figyelmet: Hiro Balani kontra Spanyolország, 18064/91.; 1994. december 9.; § 27. ; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91. ; 1994. december 9. ; § 29. ; *Garcia Ruiz kontra Spanyolország*, 30544/96.; 1999. január 21.; § 26. A Bíróság azt is elvi élel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg. és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben. (*Helle v. Finnország*, 20772/92.; 1997. december 19. ; § 60. ; *Karakasis v. Görögország*, 38194/97.; 2000. október 17. ; § 27. ; *Boldea v. Románia*, 19997/02.; 2007. február 15. ; § 30. ; *Tacquet v. Belgium*, 926/05.; 2010. november 17 16. ; § 91. ; *Vojtechová v. Szlovákia*, 59102/08. ; 2012. szeptember 25., § 51), s az semhogy az indokolás hiánya vagy fogyatékosága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdést érinti-e (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9. ; § 28. ; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91. ; 1994. december 9. ; § 30., *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05. ; 2011. május 5. ; § 44.).

Az Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata, valamint Darák Péter a elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányában is egyértelműen jogellenesnek tartja a bírói önkényt, miszerint:

Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata III. rész 23. pontja is megerősít: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”

Darák Péter a Kúria elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányából szó szerint idézve: „A bírósági jogkörben eljáró személyek károkozó magatartása – amennyiben következmények nélkül marad – az államhatalom oldaláról nézve súlyos működési zavart eredményez; rést üt a jogállamiság, a jog uralma alá vetett állam eszméjének pajzsán, teret engedve ezzel az önkénynek.”

A másodfokú bíróság és az elsőfokú is tehát az úPp. 279. § (1) bekezdése megszegésével **önkéntesen, azaz alkotmányellenesen** utasította el a keresetemet. A fentiek miatt ez az álláspont közvetve szembemegy az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Római Egyezmény) 6. cikkével, de az EU Alapjogi Charta tisztességes eljárást érintő rendelkezéseivel is.

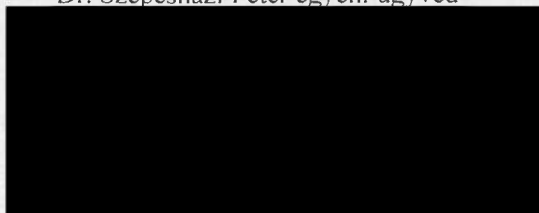
A Római Egyezmény, az 1993. évi XXXI. törvény, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 13. cikke a hatékony jogorvoslathoz való jog kapcsán kimondja: bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg. Itt említendő (a két érintett felsőbb bíróság kifogásolt döntései, következtetései kapcsán), hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Delcour-ügyben hozott határozata szerint az egyezmény nem kötelezi a tagállamokat fellebbviteli bíróságok felállítására. Ha azonban ilyen bíróságok működnek, a 6. cikknek, tehát a tisztességes eljárás általános követelményeinek érvényesülniük kell.

Az Alkotmánybíróság követi az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogi érvelését, elveit.

Az Alkotmánybíróság tulajdonhoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát illetően kiemelendő:

Az AB gyakorlata szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat] „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai [...] nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkor (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” (ABH 1993, 373, 379–380.).

5/2016. (III. 1.) AB határozat így összegez: „A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]} Eszerint a

tulajdonhoz való jog fogalma „nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványával, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátozásokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és 8 Erről a határozatról bővebben I. alább. funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 369, 179.] A polgári jogi tulajdonfogalomtól való elhatárolás azonban nem eredményezi a tulajdonjog részjogosítványai alkotmányos védelmének teljeskörű hiányát. A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképesé teszi. {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]} Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű” {3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]} [31]” A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése – más összefüggésben – a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg, amely határozatra később még visszatérek: „Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015. (XI.10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615, 619.]. [38]

EGYÉB:

A felülvizsgálati eljárásnak nem volt helye ((úPp. 408. § (2) bekezdése, BH 2022.2.45: Kúria Pfv. IV. 20.932/2021/2 I. pontja).

Perújítást nem kezdeményeztek az ügyben.

Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd

Budapest, 2023.09.24. *(eredetileg: 2023. 07.07.)*

Tisztelettel:

Darab Ferenc felperes

kérelmező

képv.: dr. Szepesházi Péter ügyvéd